

בש"פ 1262/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1262/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) מיום 30.1.2019 בתפ"ח 47123-12-18

תאריך ישיבה: 24.2.2019

בשם העורר: עו"ד אירית באומהורן

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) מיום 30.1.2019 בתפ"ח 47123-12-18, במסגרתה נדחתה בקשת העורר לאסור על פרסום שמו ופרטיו עד למתן הכרעת הדין בעניינו.

הרקע לערר

1. ביום 20.12.2018 הוגש נגד העורר, רופא נשים במקצועו, כתב אישום המייחס לו מעשי אינוס במרמה ומעשים מגונים במרמה במספר מתלוננות בהן טיפל במסגרת תפקידו. על פי עובדות כתב האישום, העורר ביצע שורה של מעשים מיניים במתלוננות תוך שהוא מציג את מעשיו באופן הנחזה להיות טיפול רפואי הנדרש כדי ליתן מענה

לתלונותיהן, בידעו שאין אמת בדבר. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להורות על צו איסור פרסום פרטים מזיהם ביחס למתלוננות. במקביל, הגישו באי-כוח העורר בקשה לחסות את פרטיו ולהורות על צו איסור פרסום עד למתן הכרעת הדין. בו ביום הורה בית המשפט על איסור פרסום ארעי של שמות המתלוננות והעורר עד למתן החלטה אחרת.

2. ביום 13.1.2019 קיים בית המשפט דיון בבקשות. במסגרת הדיון טען העורר כי פרסום פרטיו האישיים יגרום לפגיעה קשה בו ובבני משפחתו. מעת הגשת כתב האישום חלה הידרדרות במצבו הנפשי, ופרסום פרטיו האישיים יביא להחמרה במצבו. המשיבה מנגד סברה כי אין מדובר בנסיבות חריגות המצדיקות את הותרת צו איסור הפרסום הנוגע לשמו של העורר על כנו.

3. ביום 30.1.2019 נדחתה בקשת העורר. נקבע כי הגם שיש ממש בטענת העורר לפיה הסרת צו איסור הפרסום תגדיל את הנזק הנגרם לו ולמשפחתו, מנגד עומדים שיקולים כבדים המצדיקים פרסום ובהם מתן אפשרות לנפגעות נוספות ככל שישנן להגיש תלונה, אזהרת הציבור מפגיעות עתידיות אפשריות והגנה על שמם של רופאי נשים אחרים, ההופכים לחשודים בעל כורחם. עוד נקבע כי אין במסמכים הרפואיים שהגיש העורר כדי לבסס את טענתו כי הסרת צו איסור הפרסום תיצור חשש ממשי לשלומם.

מכאן הערר שלפני.

טענות הצדדים

4. לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי עת דחה את בקשתו. לדבריו, יש לבחון את התרת הפרסום על פי מבחן "מקבילית הכוחות". כך, ככל שעוצמת הראיות עליה נשען כתב האישום קטנה יותר, יש ליתן משקל גדול לפגיעה בשמו ובמשפחתו של הנאשם ולאסור על הפרסום, ולהפך. במקרה זה, עובדות כתב האישום נשענות על תשתית ראייתית רעועה, במסגרתה נטען כי הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו חרף העובדה כי לא היו נחוצים לשם אבחנתו הרפואית. זאת, על אף שאין בחומרי החקירה חוות דעת מקצועיות התומכות בקביעה זו. על כן, הכף נוטה להותרת איסור הפרסום. בנוסף, שמו של העורר פורסם בקרב מטופלותיו הפוטנציאליות מהאוכלוסייה בה הוא נוהג לטפל והופץ ברחבי המרשתת וברשתות החברתיות על אף צו איסור הפרסום. חרף זאת, לא הוגשו תלונות נוספות נגדו וקשה להלום כי התרת הפרסום כעת תסייע בכך. באשר לחשש כי אי פרסום פרטיו העורר עשוי להביא לפגיעות עתידיות, הפנה העורר להחלטת מנכ"ל משרד הבריאות מיום 18.2.2019 המאשרת את המלצת הוועדה המיוחדת שמונתה על פי סעיף 44א לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן: הוועדה המיוחדת) להגביל את רישיונו כך שלא יבוא במגע עם מטופלות. לבסוף, עמד העורר על הנזק החמור אשר יגרם למשפחתו כתוצאה מהפרסום וכן על מצבו הנפשי הקשה. בשום לב לאמור, נטען כי מדובר במקרה המצדיק חריגה מהכלל בדבר פומביות הדיון.

5. המשיבה מנגד תומכת בהחלטת בית המשפט המחוזי וסוברת כי אין כל מקום להתערב בה. הגם שאינה חולקת על דברי העורר בדבר הפגיעה הצפויה בו ובמשפחתו, אין בכך כדי להצדיק חריגה מן הכלל של פומביות הדיון. לא אחת נקבע כי אין די בנזק "רגיל" הנלווה לפרסום חשדות נגד מואשם אלא יש להראות נזק מיוחד וחריג. באשר לטענות העורר בדבר התשתית הראייתית להאשמות הפנתה המשיבה להמלצת הוועדה המיוחדת, בה צוין כי המעשים המיוחסים לעורר זועקים בחומרתם ובקלונם. עוד נטען כי אין לקבל את דברי העורר בדבר "מקבילית הכוחות" ולו

מהטעם שחומר הראיות לא נבחן על ידי הערכאה הדיונית ואין מקום שידון לפני בית משפט זה כערכאה ראשונה. כן ציינה המשיבה כי החלטת מנכ"ל משרד הבריאות מגבילה את רישיונו של העורר למשך חצי שנה בלבד ואין בה כדי לתת מענה לחשש מפני פגיעות עתידיות. לאור כל האמור, טענה המשיבה כי יש לדחות את הערר ולאפשר את פרסום פרטיו האישיים של העורר.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בערר על נספחיו ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים במהלך הדיון שהתקיים לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי אין עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי ועל כן דין הערר להידחות.
7. פומביות הדיון היא אחד מעקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית. עיקרון זה זכה לעיגון בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). תכליתו של עיקרון זה להבטיח את שקיפות ההליכים המתקיימים לפני בית המשפט ולשמש מנגנון בקרה על איכותם (ראו: בש"פ 10731/08 מיצקין נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (4.1.2009) (להלן: עניין מיצקין); בש"פ 2211/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.4.2015)). ואולם, חרף חשיבותו של עיקרון זה אין הוא עומד לבדו ובצידו חריגים. החריג הרלוונטי לענייננו קבוע בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, ולפיו "בית משפט רשאי לאסור כל פרסום, בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין... או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות". כפי שצוין לעיל, העורר טוען כי מתקיים בעניינו חריג זה שכן הסרת צו איסור הפרסום תסב לו נזק חמור.
8. לא אחת נקבע בפסיקתו של בית משפט זה כי יש לפרש את החריגים לכלל פומביות הדיון על דרך הצמצום (ראו: בש"פ 1770/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5.3.2010); בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.2.2012)). כדי לגבור על הכלל הקובע את פומביות הדיון על הנאשם להראות שהפרסום יביא לפגיעה חמורה החורגת מן הפגיעה הנגרמת לכל נאשם באופן אינהרנטי כתוצאה מקיומו של הליך פלילי נגדו. ברם, לא מצאתי כי במקרה שלפני מתקיים חריג זה. אכן, אין לכחד כי הסרת צו איסור הפרסום תביא לפגיעה קשה בעורר ובבני משפחתו. איני מקל בכך ראש. אלא שאין מדובר בנזק החורג מהפגיעה בשם הטוב ובפרטיות הנגרמת לכל נאשם, בדגש על נאשם בעבירות המיוחסות לעורר. כמו כן, לא מצאתי בחומר הרפואי שהציג העורר כי מצבו הרפואי מצדיק להיעתר לבקשתו.
9. באשר לטענת העורר כי יש מקום לאמץ את "מקבילית הכוחות" אף לעניין פרסום פרטי הנאשם, אציין כי לא מצאתי בזה ממש. על פי סעיף 70(1)(1) לחוק בתי המשפט, רשאי בית המשפט לאסור על פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום במידה שהפרסום עשוי לגרום לו נזק חמור. נמצאת למד, כי כלל פומביות הדיון הקבוע בסעיף 68(א) לחוק חל אף על חשודים שטרם הוגש נגדם כתב אישום, עוד בשלב שבו לא הוצגה לפני בית המשפט כל תשתית ראייתית בעניינם. ודוק, הוראות סעיף 70(1)(1) הן החריג, ולא הכלל (ראו: בש"פ 8102/10 מנדל נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.11.2010)). זאת, על אחת כמה וכמה שעה שמדובר בנאשם ולא בחשוד. עצם הגשת כתב האישום מעידה על קיומה של רמה ראייתית מבוססת יותר לביצוע העבירה ועל כן נקודת האיזון נוטה לעבר זכות הציבור לדעת והאינטרס הציבורי בפומביות הדיון (עניין מיצקין, פסקה 17).
10. יתרה מזאת, בשונה מהליכי מעצר, במסגרתם בודק בית המשפט את הרמה הראייתית הרלוונטית באותו

שלב, בית המשפט הדן בבקשה להורות על צו איסור פרסום הוא הערכאה הדיונית הדנה בהליך העיקרי. משכך, הכרעה בבקשות מסוג זה בהכרח נעשית עוד בטרם נחשף בית המשפט לחומר הראיות. מדובר אפוא בשלב בו לא נסדקה חזקת החפות העומדת לנאשם, ואף על פי כן הכלל הוא פרסום והימנעות ממנו היא חריג.

אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ב באדר א' התשע"ט (27.2.2019).

ש ו פ ט
